

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 763/06
20.04.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр. Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и ББ, против тужене ВВ, коју заступа пуномоћник БА, адвокат, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављене против решења Окружног суда у Зрењанину Гж.бр. 825/2005 од 8.8.2005. године, у седници одржаној 20.04.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужене изјављена против решења Окружног суда у Зрењанину Гж.бр. 825/2005 од 8.8.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Општинског суда у Зрењанину П.бр. 3025/98 од 24.1.2005. године, усвојен је предлог тужене и дозвољено јој је понављање поступка у предмету тог суда П.бр.3025/98 окончао правноснажном пресудом П.бр.3028/98 од 5.4.2001. године, тако што је ова пресуда укинута.

Решењем Окружног суда у Зрењанину Гж.бр. 825/2005 од 8.8.2005. године, ставом првим изреке усвојена је жалба тужилаца и решење Општинског суда у Зрењанину П.бр.3025/98 од 24.1.2001. године, преиначено тако што је одбијен предлог тужене и није јој дозвољено понављање поступка окончао правноснажном пресудом тог суда П.бр. 3025/98 од 5.4.2001. године. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове првостепеног поступка а тужена обавезана да тужиоцима плати трошкове жалбеног поступка у износу од 29.250,00 динара, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења.

Против наведеног решења Окружног суда у Зрењанину у законском року тужена је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење у смислу члана 391. у вези члана 389. став 2. и члана 400. раније важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 125/2004), Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни осталих битних повреда поступка, због којих би се побијано решење имало укинута.

Пресудом Општинског суда у Зрењанину П.бр.3025/98 од 5.4.2001. године, којом је поступак правноснажно завршен обавезана је тужена ВВ, да исплати тужиоцима АА и ББ новчани износ од 13.135 ДЕМ, са домицилном каматом почев од 5.4.2001. године до исплате, као и да им накнади трошкове парничног поступка у износу од 68.550,00 динара са законском затезном каматом почев од 5.4.2001. године до исплате, све у року од 15 дана, под претњом принудног извршења.

Против наведене одлуке тужена ВВ захтевала је понављање поступка из разлога наведених у члану 421. став 1. тачка 9. ЗПП. А, према наведеном члану 421. став 1. тачка 9. ЗПП, поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекле могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку.

Наиме, тужиоци су законски наследници - синови сада пок. ПП, а тужена ВВ је његова сестра. За живота пок. ПП је туженој издао пуномоћје за подизање новца на основу купона обвезница за зајам ради привредног препорода РС. Тужена је подизала девизне износе до ПП смрти а и касније. Део новца је потрошила за израду споменика пок. ПП, за подмирење заједничких потреба странака и тужиоцима од укупно подигнутог, а не исплаћеног износа, остала је дужна 19.000 ДЕМ. Међутим, тужиоци су поставили захтев за само 13.135 ДЕМ, па је Општински суд у Зрењанину пресудом П.бр.3025/98 од 5.4.2001. године усвојио тужбени захтев за овај износ применом члана 2. став 1. ЗПП, полазећи да је пуномоћје престало смрћу пуномоћника, па је стога тужена неосновано располагала подизањем новца у страном валути по смрти властодавца.

Тужена је у предлогу за понављање поступка који је правноснажном пресудом Општинског суда у Зрењанину П.бр.3025/98 од 5.4.2001. године завршен навела да је суд погрешно констатовао исказ тужиле па је нетачно утврдио да је укупно подигла 83.000 ДЕМ, а не износ од 63.000 ДЕМ за што постоје егзактни писмени докази, а то су налози Беобанке из Београда из којих се види да је 1.8.1995. године

подигла износ од 44.355,00 ДЕМ, а 15.8.1995. године износ од 18.990 ДЕМ што укупну чини 63.345 ДЕМ односно онолико колико је тужиља и изјавила да је подигла, а суд погрешно констатовао да је изјавила да је подигла 83.000 ДЕМ. Међутим, наведени писмени докази нису нови докази у смислу члана 421. став 1. тачка 9. ЗПП, како то правилно закључују нижестепени судови, нити је тужена пружила доказе да наведене налоге није без своје кривице могла предложити пре него што је раније поступак довршен правноснажном пресудом.

Наиме, према члану 422. став 2. ЗПП, због околности наведених у члану 421. став 1. тачка 9. Закона понављање поступка може се дозволити само ако странка без своје кривице није могла те околности да изнесе пре него што је ранији поступак завршен правноснажном судском одлуком. Међутим, чињеница да тужена није у ранијем поступку прибавила налоге Беобанке односно да је погрешну констатацију суда о исказу тужиље, тужиља приметила када је од свог адвоката добила списе а са њима и препис записника са рочишта на коме је саслушавана не чини те доказе новим у смислу члана 421. став 1. тачка 9. ЗПП. Ово зато, што странке у парничном поступку имају активну улогу и дужне су да предузимају мере ради обезбеђења процесне грађе која је потребна за доношење законите и правилне одлуке. Због тога је странкама које су ову своју дужност занемариле ускраћено право да траже понављање поступка због чињеница које су могле сазнати и изнети у току ранијег поступка. А тужена је егзактне доказе – налоге на које се у предлогу позива могла прибавити у току ранијег поступка. Према томе, пропуст је тужене што ову документацију није користила у поступку који је правноснажно окончан, па стога околности односно докази и чињенице које тужена износи у предлогу не представљају основ за понављање поступка у смислу члана 381. тачка 9. ЗПП.

Зато, су нижестепени судови правилно предлог тужене за понављање поступка одбили, као неоснован, у смислу члана 422. став 2. ЗПП.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 393. у вези члана 400. одлучио као у изреци решења.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц